

МЕТАСОЦІАЛЬНА ОСНОВА РОЗВИТКУ РОЗПОДІЛЬЧОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ ДЕРЖАВИ НА ПЕРЕХІДНОМУ ЕТАПІ

Постановка проблеми. За набутим досвідом у суспільстві, розподіл слід досліджувати об'єктивно і як сукупність організаційних процесів та економічних явищ, і як саме середовище організаційної системи, в яких елементи формуються державними органами управління, соціальними утвореннями, виробничим відтворювальним процесом тощо. За узагальненням дослідження, назване – це суспільні відносини в державі, що відтворюють різноманітні зв'язки, які виникають як між соціальними групами, класами, націями, так і за процесами економічного, соціального, політичного, культурного життя і діяльності. За цим суспільство прагне до рівноваги, але еквівалентність стосовно винагороди зусиль людини нерідко порушується, бо постійно підлягає оцінці і нормуванню. Джерелами розподілу є потреба або нестаток людини у чомусь необхідному для підтримки життєдіяльності організму, людської особистості, соціального угруповання, класу, суспільства у цілому. Виходячи з цього у дослідження для розгляду методично включаються три сфери суспільного життя – держави, регіону, підприємства. Середовище розподілу діє за законами суспільного розвитку, що відтворює загальнодержавний рівень розподілу, сформований системою суспільно-економічних відносин відповідно до соціально-економічного укладу за законами господарського механізму, в

якому враховується макроекономічний зміст розподілу, і регіональний рівень розподілу, бо його формує державна система соціально-економічних відносин за законами економічного механізму, в якому враховується мікроекономічний зміст розподілу, представлений державою і регіональною владою за методичним підходом до відносин привласнення і споживання корисного продукту.

Метою статті є узагальнення досвіду з проблеми організації розподільчої економічної системи держави і розробка економіко-математичної моделі відтворення відносин розподілу у перехідний період.

Викладення основного матеріалу. За методом вивчення специфіки розподільчого середовища, за яким розглянуті рівні розвитку, для переходу на інший етап розвитку економіки слід спочатку в досліджувану систему вводити таке «нове», що виводить її на більш високий рівень організації системи. Пошукові елементи і фактори пов'язуються з компонентами ієрархічної схеми устрою держави. Оскільки суспільні матеріальні і духовні умови існування людини характеризуються як необмежені, то досліджуване поле обмежується середовищем відтворювального процесу, яке поповнюється елементами і факторами з інших середовищ, коли виникає в цьому потреба. За набутим досвідом до складу практично усіх схем і сукупностей

елементів і факторів входять первинні фактори виробництва, що дозволяють мобілізувати речовинні потужності природи, серед яких «робоча сила», «земля», «капітал» і «підприємництво»; вторинні фактори, що сприяють розвитку сукупного суспільного відтворення, а саме: «організація», «управління», «регулювання» тощо; конкретні економічні характеристики, що активізують явища, процеси та функції, а саме: «ціна», «кредит», «вартість» тощо. Деякі фактори включаються в середовище розподілу не в одній, а в багатьох визначених якостях або формах руху, серед яких може бути зазначеним багатство, влада, підприємництво тощо. Реєструється це виключно за рахунок того, що вони можуть бути суспільству корисними і як матеріалізовані елементи, і як ідеалізовані елементи.

Передумови утворення якості розподілу пов'язуються з процесом переходу речовинного елемента від природи до суспільства, від суспільства до індивіда, за яким мається на увазі громада, угруповання, окремі громадяни держави. Загальна структура відносин, за встановленими положеннями, відображає зв'язок розподілу зі споживанням, виробництвом і обміном у системі суспільного відтворення. Тобто, за узагальненням знань, відносини розподілу займають ключове положення у сукупному відтворювальному процесі між відносинами виробництва й відносинами споживання за тим визначенням, що розподіл – це середовище, система, структура, інструмент привласнення надлишків речовинного елемента. Більш детально сказане описане у монографії [1].

У структурі елементів забезпечення розвитку розподілу своє чільне місце займають «природа», «людина», «організація», «знання», «капітал», «форма держави», що змінюються.

Незмінним у цій системі є шлях суспільно корисної речовини, яка рухається за одним із чотирьох напрямів: виробництво – споживання (минаючи розподіл і обмін); виробництво – розподіл – споживання (минаючи обмін); виробництво – обмін – споживання (минаючи розподіл); виробництво – розподіл – обмін – споживання (повний цикл формули суспільного руху продукту). Тобто «вироблене» має бути або «спожитим», або повернутим у середовище розподілу і перерозподіленим неодмінно.

Досвід людства висвітлює особливості переважно маркетингового забезпечення життєдіяльності на двох етапах економіки: стабільному та перехідному. Сучасна економіка в своїй системній основі одержує розвиток, якщо вона володіє досягненням тих учень і наукових розробок, в яких ведеться пошук та примноження як індивідуального, так і суспільного результату людської діяльності в умовах нестабільних відносин. За даними теоретичного узагальнення наукових здобутків сучасних дослідників [2] виявлене таке відношення до розподілу: в нестійкому середовищі серед чинників розглядається розподільча економічна система в двох якостях – як механізм і як параметр, що підлягають обов'язковій зміні. Навантаження на навколишнє середовище S встановлюється за величиною, що пропорційна чисельності населення N , його середнього рівня життя L при даному механізмі розподілу R і за обсягом ресурсів Q , котрі необхідні при даних технологічних можливостях (M) для підтримки такого рівня життя, що розраховується за формулою

$$S = N \cdot L(R) \cdot Q(M) \quad (1)$$

Це означає, що в загальних умовах економічного розвитку суспільство повинне спрямовуватися: на підвищення технологічної ефективності

використання ресурсів, і процес такий оцінювати треба як реалістичний; на зміну механізмів розподілу, і процес такий треба розглядати як обов'язковий; на незбільшення чисельності населення, і процес такий треба розглядати як бажаний; на відхід від кількісної парадигми процесу, і процес такий треба сприймати як перспективний. Зміни в механізмах розподілу пов'язуються з «дематеріалізацією», що означає забезпечення здобутків суспільства за рахунок зменшення споживання матеріалів і корисних копалин, що узгоджуються з формалізовано-аналітичними положеннями розподільчої економічної системи держави.

Стратегічний напрям розвитку розподільчого процесу, що полягає у пріоритетному зміцненні ринкового середовища, пов'язується з відповідними методичними підходами до визначення його змісту, з теоретичною системою об'єктивних знань про дійсність, що перебуває у стані перехідної економіки, в якому зрушення базуються на заміщенні колективної суспільної системи володіння основними засобами виробництва колективною приватною системою володіння капіталом. У цьому процесі стимули ведення господарства і виробництва продукції, раціональні форми розподілу і режиму економії, ефективні законодавчі, податкові й інші забезпечувальні суспільні системи, що діяли, збагачуються середовищем, що має інші структуру, органи, способи відносин, кодекси і статuti.

Механізм, якщо він пов'язаний з відносинами управління технологічними процесами, опирається на середовище, в якому створюються умови для вироблення управлінського рішення і подальшої його реалізації за підходами управлінської взаємодії. Суть відносин управління зводиться до організації

управлінського зв'язку між двома і більше суб'єктами. У господарській системі найбільш поширені відносини управління, що базуються на економічних відносинах. У дослідженні враховуються два типи відносин, серед яких найбільш принциповими є відносини, що виникають при розподілі та кооперації праці у процесі спільної трудової діяльності асоційованих власників, і відносини, що виникають між власниками засобів виробництва і їх користувачами. Технологічний процес виробництва здійснюється при наявності механізму мотивації, у якому знаходять відображення потреби суб'єкта й об'єкта управління і засоби поєднання інтересів об'єкта управління як власника і як виконавця. Трудовий колектив забезпечує повну мобілізацію наявних ресурсів і найбільш ефективні кінцеві результати. За формалізованим підходом розподільчий процес за взаємодією факторів виробництва сприймається, як трудовий обмін, що виглядає за цільовою моделлю як сполучення

$$\begin{cases} PC + PC \rightarrow CZ; \\ PC \rightarrow PC \rightarrow CZ, \end{cases} \quad (2)$$

де PC – робоча сила, робітник;

PC – предмети споживання;

CZ – суспільний здобуток.

За ринкових умов розвитку середовища наукові положення формалізації множини елементів розподільчої економічної системи зводяться до математичної моделі, що, за даними системології, будується за множиною (Z) та її елементами ($Z_1, Z_2 \dots Z_n$). Кожен з елементів знаходиться в просторовому середовищі зі своїми координатами і часом t , що є приналежністю до множини T . Фізичний зміст математичної моделі полягає в тому, щоб виявити, зафіксувати і дослідити відмінності за якістю, якої набуває елемент Z_1 , коли він переходить

із одного стану в інший, переміщується у часі та просторі, змінює форму і рух. Тоді новий його стан відображається в іншій множині, а сукупності проміжних положень відтворюють траєкторію руху. Рух визначається як складова впливової сили і в математичних викладках позначається терміном «динамічний». Динамічною визначається така система, в якій елемент Z_i в кожний момент часу t під впливом зовнішніх і внутрішніх причин переходить із одного стану множини Z в інший стан множини T за траєкторією $Z(t)$. Оскільки елементарний рівень опису систем має деякі властивості, то їм притаманні свої залежності, що розглядаються [1].

За концептуальними вимогами до суспільних систем розподільчі функції пронизують усі сфери економічного розвитку, але вони з'являються у центрі подій в умовах змін, коли на них звертається увага усіх кіл держави. Дане положення проявляється за більшістю процесів і має принципове загальноутворювальне значення, бо система розподілу зводиться до опису рис загальної економічної системи або тих процесів, що здійснюються державою із-за нестабільності економіки, невизначеності поведінки процесів. Існують розбіжності в методиках розрахунків, що спонукає розглядати проблему удосконалення загальної економічної системи держави. Допускається таке: якщо напрям оптимізації, що визначається природою виробничих відносин, збігається із напрямом розвитку рівноваги, у якому рухаються елементи системи, то загальне централізоване управління забезпечує скорочення часу, який витрачається на пошук рішення, вказуючи напрям пошуку й обмежуючи його зміни. Тобто суспільство одержує знання у формі управлінського рішення, що діє в

математичному середовищі від «0» до «1», але здобутки суспільства реєструються за зв'язкою «соціально-економічна політика – виробничі відносини – продуктивні сили» як продукт когнітивного мислення.

На перехідному етапі економіка не корелюється зі станом локальної рівноваги, а обрані елементи в умовах невизначеності змінюються з часом. Тому обмежується її дія, за якою криється короткострокове визначення. Враховується таке: розподільча економічна система, як і будь-яка інша організаційна система, має поняття приватного і глобального оптимуму часткової і загальної рівноваги. Тому розглядаються процеси, що відбуваються в ній та у моделях за умови врахування реально існуючого стану за тієї ситуації, яка зазнає впливу процесів, що приводять її до заданого результату. За цим визначенням організаційна система, якою є і розподільча система, в перехідній економіці знаходиться у залежності від управлінського рішення. В умовах слабкої визначеності розвитку організаційного середовища, що обумовлено процесами, діючими у перехідній економіці, потреби держави у досконалих розподільчих системах визначаються зі сприйняттям виробничими відносинами і продуктивними силами суспільства відповідної соціально-економічної політики, бо сучасна система – це система з нееластичними очікуваннями, і включення певної системи саморегулювання і збагачення на даному етапі неможливо. Розподіл у перехідній економіці за своїм практичним значенням зберігається як єдина, самоорганізована, суспільно-економічна, цілеспрямована система, що за своїм призначенням регулює суспільні та економічні процеси, якщо він

сприймається як власне організаційна система, або ж він є засобом приведення сукупності заходів у середовищі управлінських рішень в дію.

Структура системи розподілу за своїм змістом визначається як цілісний об'єкт, що діє за організаційними положеннями суспільних і економічних відносин. У загальному вигляді вона представляється сукупністю організаційних, регулюючих і керуючих стійких зв'язків, що виникають з приводу розподілу і налагодження середовища стійкого розвитку економіки. У досліджувану сукупність включаються елементи, фактори, економічні явища і події, що наповнюють систему розподілу. Найбільш складними серед них виступають економічні явища і події, які вимагають застосування специфічного підходу до реалізації задуму. Виходячи з цього будується метасоціальна модель, яка за своїм змістом адекватна природі досліджуваних явищ, які, у свою чергу, можуть бути несуперечливо описані ресурсами застосовуваної теорії: модель розподільчої економічної системи за своїми властивостями відноситься до розряду абстрактних, а тому у ній логічно поєднуються сутності різної природи. Розвиток розподілу – це процес заміщення діючої системи розподілу такою, що відповідає економічним і організаційним умовам, які змінилися під тиском трансформаційних перетворень у суспільстві і очікують оновлення. Досягнення мети подолання перешкод здійснюється за створеним суспільним механізмом приведення середовища розподілу в дію, що може бути описаний концептуально. До нього входять метасоціальне середовище розподілу, загальні умови розвитку суспільства та посилення на досягнення рівноваги.

Рушійними силами розподілу є відносини власності, що поповнилися

приватним сектором, теорія вибору, що будується за поняттями ліберальної спадщини, духовні якості, що перевтілюються і переорієнтовуються за змістом ринку і умов споживання виробленого тощо. За таких обставин система перехідного періоду економіки підлягає «перегрупуванню» за використанням інструментів, серед яких товарні ресурси, ціни, позики, податки, кредити та ін. Концептуальний підхід пов'язується з тим, що у розподільчому середовищі багато що залежить від фінансової економічної політики держави, за якою може застосовуватися кілька доктрин, що постійно змінюються. В їх переліку доктрини максимуму задоволення потреб суспільства, пріоритетного розвитку галузі економіки, перенесення фінансового тягаря з однієї групи населення на іншу, обмеженого споживання продукту. Внаслідок їх дії організаційне середовище життєдіяльності живих істот і створених ними штучних систем проявляє себе під впливом законів суспільного розвитку (у цьому випадку йдеться про розподіл) або під впливом сили, під контролем якої вимушено здійснюється передача чогось виробленого тому чи іншому, що цікавить того чи іншого (у цьому випадку йдеться про перерозподіл). За взаємодією суспільних відносин можуть бути представлені формули відносин розподілу.

За першою формулою відносин розподілу кожний учасник займає таке положення, що всі блага надаються особисто йому і членам його родини людським поселенням, а за її змістом розглядаються три складові, які співвідносяться з достатком продуктів харчування, а саме:

а) людське поселення – це кількість членів людського поселення + обсяг

продуктів харчування = повне неконтрольоване задоволення потреб, як ненормоване споживання;

б) окрема родина людського поселення – це кількість членів родини + обсяг продуктів харчування = повне неконтрольоване задоволення потреб, як ненормоване споживання;

в) член людського поселення, який втратив родину чи нездатний її створити, зберегти і реалізуватися, – це процес репродукції + обсяг продуктів харчування = повне неконтрольоване задоволення потреб, як ненормоване споживання.

Момент достатку потрібно створювати працею, і це відображається другою формулою відносин розподілу. На даній стадії суспільних відносин у дію вступає держава. За конкретними функціями виявляється таке: щоб власник капіталу взяв участь у виробництві, його завдання полягає в тому, щоб передати капітал підприємству, і в ньому відповідно до вимог закону розподілу і кооперації праці розподіляти між робочими місцями виконавців потрібної кваліфікації й очікувати прогнозований економічний результат. Головна витрата енергії пов'язується із застосуванням підприємницької здатності власного організму та робітників відповідної кваліфікації, що входять у розподіл через заробітну плату. Загальний стан власника може організуватися за однією зі схем розподілу: або він як власник капіталу абсолютно байдужий до процесів, передоручивши всі справи керівникам, або він своєю працею впливає на власноручно організовані процеси виробництва.

До розподілу людина звертається у той із двох моментів, коли виявляються нестаток чогось чи надлишок чогось. У першому випадку людина жадає від

суспільства гарантій дотримання законодавчих прав, а в другому – вирушає до системи обміну, щоб звільнитися від надлишку. За наведеним, розподіл – це стан розвитку соціально-економічного укладу на основі гарантій кількісного задоволення благами громадян, які одержують їх у системі підприємств і організацій держави. Найбільш потужними секторами є державний і колективний (асоційований і корпоративний), які здійснюють відтворювальний процес у середовищі великих і середніх підприємств, у той час як приватнокапіталістичний сектор змушений розвиватися поки що у середовищі роздроблених середніх і малих підприємств і господарств, які мають у своєму розпорядженні потенціал для здійснення здебільшого посередницької та споживчої діяльності зі слабо вираженою орієнтацією на товарну продукцію.

Приватнокапіталістичний відтворювальний процес може поповнюватися за рахунок перерозподілу праці двох інших процесів і тієї частини населення, що не визначилася ще у своїй діяльності. Ринкова, а не планова, форма зв'язку між секторами економіки виступає необхідною умовою їх пропорційного розвитку, що діє у зв'язці «ринок – закон вартості – план». Це означає свідоме сприйняття суспільством пропорцій відтворювального процесу, висунутих ринком, але прогнозованих і врахованих планом.

Державна консолідація зусиль для організації виробництва здійснюється у середовищі регіональної економіки, яка у перехідний період залишається регульованою, але нестійкою. Оскільки у державі діють і планова, і ринкова складові регулятора, то між центральною і регіональною владою складаються відносини за умов

узгодження і розподілу функцій і влади. Всі організаційні, управлінські й регулюючі установки держава з макрорівня відправляє у середовище регіонального розподілу, де місцева влада і колективи підприємств визначають своє ставлення до них, співвідносячи зі статтями Конституції України. Цілісність економічної системи проявляється через середовище державних, колективних і приватних елементів, що функціонують в управлінських технологіях регіону, а управлінські технології регіону, в свою чергу, поєднують у собі засоби формування об'єднань. Тобто регіон – це територіальна основа для реалізації різних схем розподілу праці та створення прогресивних умов розвитку розподільчих відносин у суспільстві. У побудові цієї основи бере учать держава, тому що не в регіоні, а на більш високому рівні макроекономічного регулювання, саме у державі, формуються внутрішні і зовнішні потреби. Сучасне економічне середовище розподілу розглядається як система відтворення державних матеріальних, людських і фінансових ресурсів, що передаються у середовище споживання і обміну на засадах домовленості за відповідною схемою господарського механізму. Методичною основою залучення господарського механізму до взаємодії виступають такі положення, за якими будуються теоретичні і організаційні умови розвитку держави.

Господарський механізм пропонується будувати за важелями економічної політики держави, що створює таке організаційне середовище, у якому витримуються ряд передумов, а саме: є ясні реальні й потенційні можливості для виробництва кінцевої продукції та її розподілу; діє ефективна єдина система комунікаційного

забезпечення організаційних процесів у ринковій інфраструктурі суспільних відносин.

Основними методами впливу господарського механізму на зміст та якість організаційного середовища в перехідний період економіки виступають метод організації економічної рівноваги, метод стабілізації економіки, метод реструктуризації боргових відносин, метод перерозподілу функцій між рівнями управління, метод приватизації та роздержавлення власності, а також засоби трансформації відносин підприємництва. Чинними параметрами, що діють у цих умовах, є структурна перебудова відносин в економіці держави як фактор, що вносить зміни до реконструкції сучасної економічної системи; розвиток економічної свободи вибору відносин як фактор стабілізації; гарантії держави як фактор цілісності і консолідації зв'язків. Вони складають сукупності, що виходять з потреби держави у виробленні загальної стратегії економічного розвитку. До складу включаються програми прогнозування розвитку загальних інтересів у державі, довгострокового науково-технічного і соціально-економічного розвитку держави, зовнішньоекономічних зв'язків і співробітництва тощо. Окрім того, за господарським механізмом держава мусить організовувати і контролювати ряд процесів, що забезпечують безпеку та збереження організаційної цілісності. У цьому разі всі ті функції, які доцільно передати до ієрархічно підлеглих ланок, переадресовуються до нижчих рівнів управління. Щоб господарський механізм діяв, треба мати досконалу функціональну схему, алгоритм та математичну послідовність реалізації організаційних заходів. Цю функцію виконує економічний механізм, що за своїм змістом є формою впливу на

організаційні й економічні процеси суспільного розвитку, як дійове економічне явище. За своєю суттю він – це цілісність, що має структуру, для якої розроблені правила поведінки, предмет впливу і заходи, що забезпечують досягнення мети. У роботі для визначення ступеня розвитку господарського механізму розподілу та розподільчої економічної системи, а також оцінки загального стану середовища запропоновано удосконалену модель для вирішення зазначених завдань, що описується за механізмом порівнянь.

До завдання економічного механізму входить таке: надати рух певній організаційній системі, якщо вона – частина іншого цілого, а також зберігати набір необхідних інструментів на час взаємодії. Дана цільова методологічна спрямованість дозволяє встановлювати науковий підхід до аналізу стану системи, що цікавить суспільство, до визначення заходів її вдосконалення й звернення до дії, вибрати схему реалізації заходів. Процес відображення економічного механізму у перехідний період економіки оцінюється як складний. Пов'язано це з багатьма причинами, головна з яких обумовлюється перехідними швидкоплинними моментами економіки й постійним уточненням ситуації стосовно періоду розвитку середовища, що потребує вирішення завдань, які, як правило, є новими і за своєю суттю маловивченими. Причини, названі нижче особливостями періоду, конкретизуються за їх змістом, за мотивами їх руху до розподільчої економічної системи держави. Серед них:

1) наявність регуляторів планомірності та ринку;

2) наявність процесів реалізації політики розвитку держави з використанням багатуокладності економіки;

3) дія положень, що вказують на зневажливе ставлення до наук, зокрема спостерігається ігнорування економічної науки і пріоритету досвіду особистості;

4) співіснування організаційно-оптимізаційних наслідків двох систем управління й регулювання, що вплинули на тотожність ефективного використання матеріальних, фінансових і трудових ресурсів держави;

5) неузгодженість ціноутворення з витратами праці на виробництво продукції, процесом лібералізації цін, що перерозподілило функції на всіх стадіях руху товару до споживача;

6) відкритість і доступність вітчизняного ринку товарам зарубіжних виробників.

Фізичне значення економічного механізму в системі приведення в дію господарського механізму полягає в наданні системі інструменту, за яким криється логістика відтворення реальної схеми взаємних відносин як у суспільній системі розвитку, так і в розподільчій економічній системі держави. Приведення в дію розподільчих відносин об'єднується за кількома загальними принципами, що дозволяють групувати явища, які створюють дану цілісність, з'ясовують її походження і суспільне призначення. Таких явищ безліч, а тому дія обмежується здобутками за головним фактором – за фактором багатства. Звернувши увагу на засоби його одержання, накопичення і розподілу, висновки методично поширюються на всю сукупність досліджуваних елементів і факторів.

За кінцевим визначенням, розподільча економічна система

держави – це метасоціальна система, до якої, крім аналітичних побудов, включаються елементи, що засновані на вольових управлінських рішеннях. Її конструкція за матеріалами [1] включає чотири різні підсистеми. На перехідному етапі економіки кожен напрям цієї системи повинен забезпечувати потрібний результат за умови включення заходів, що поліпшують ефективність використання факторів виробництва, у той час як розподіл праці між економіками вирішується за ринковими важелями. Оскільки і загальне економічне середовище держави, і середовище регіональних територій, і середовище підприємств зазнають ринкової та адміністративної трансформації, то вводяться організаційні рішення. Організація виробничих і розподільчих процесів – це функції управлінської праці, що в державі на сучасному етапі здійснюються різними державними органами, співпраця яких не завжди злагоджена. З їх множини обираються найбільш суттєві функції, як-от: у державі скорочуються функції адміністративного характеру, що переходять у середовище спостереження, підключаючи схему моніторингу і подальшого пошуку заходів, які самозабезпечуються за висунутими ринком умовами, а перехід до стабільних схем виробництва і розподілу оцінюється за даними сукупності великих промислових підприємств. Оскільки моніторинг – це регулярне спостереження, оцінка і прогноз розвитку різних процесів, то зміст і ефективність його визначаються метою, яка встановлюється користувачем. За цим обґрунтовується економіко-математична модель розподільчої економічної системи, яка

діє за рядом параметрів і має такий вигляд:

$$\left\{ \begin{array}{l} Q_{(x)} = \sum_{l=1}^L \overline{g_l} x_l \rightarrow \max Z; \\ Z = \int_0^t R dx; \\ g_l = \{g_{01}; g_{02}; \dots; g_{23}\}; \\ x_l = \{x_{01}; x_{02}; \dots; x_{23}\}; \\ \overline{g_l} = \sum_{i=1}^n g_i; \\ x_l = \sum_{j=1}^m x_j, \end{array} \right. \quad (3)$$

де $Q_{(x)}$ – глобальний критерій використання розподільчої економічної системи держави за блочною схемою змінних при $L=23$; $\overline{g_l}, g_l, g_i$ – значення коефіцієнту нормування використання ресурсу розподільчої економічної системи держави, фактора, сукупності досліджень відповідно; x_l, x_i, x_j – значення ресурсу розподільчої системи держави, фактора, сукупності досліджень відповідно; Z – сумарний здобуток суспільства за критерієм оптимальності застосування розподільчої економічної системи держави; R – вектор ресурсу окремого l -го фактора, що зазначений у блочній схемі і встановлюється за даними n -дослідів, як оптимальний для нормованого проміжку часу перехідного періоду економіки; dx – вектор окремого фактора, що за підінтегральним виразом є скалярною множиною, яка встановлюється за даними n – дослідів; i – число n –дослідів; j – число m – дослідів.

За допомогою економіко-математичної моделі розподільчої економічної системи та використання показників ресурсу 2001-2005 років виявлено, що удосконалення розподільчої системи

держави, регіонів, одиничних виробництв може забезпечити подальше використання потенційного ресурсу цієї системи з 28,3 до 40,8% її ресурсу, при цьому здобутки суспільства можуть бути збільшені у 2,45 рази.

Висновки. За наданою економіко-математичною моделлю розподільча економічна система держави може впроваджуватися у виробництво за більш ґрунтовними управлінськими рішеннями.

Література

1. Папаїка О.О. Розподільча економічна система держави: розвиток стійкості відносин: Монографія. – Донецьк: ДонДУЕТ, 2005. – 304 с.
2. Левин Д.Я. Информационное общество и устойчивое развитие // <http://www.rfbr.ru/default/asp?article-id=55898dok-id=5211#id5589>.